

ПРЕДПРОЛЪТЪ

Отива си дългата зима съ нейните студове и снѣгове. Засмѣ се топлото слънце задъ синята планина. Трепна като звезда. После като златна лодка се понесе по небесния просторъ.

Лицето на майката-земя свѣтна. Откриха зелени гуглички нейните деца-цвѣта. Да го зърнатъ, да му се порадоватъ, че откога го чакатъ тѣ! Откри грѣйнало челце минзухарко, залюлѣ сребърно звънче бѣлоснѣжното кокиче, разлисти засмѣни устни кукурякътъ, изопнаха зелени хлѣбородни игли пшеничните нивки. Високо надъ тѣхъ се извиси чучулига, и нейната радо-

стна пѣсень се разнесе надалеко. Пчелите очистиха крилца, протѣгнаха крачка и избрѣмчаха „довиждане!“ на царицата майка. После радостно се озърнаха и се стрелнаха къмъ минзухарови поляни.

Слънцето затрептѣ по-силно и погали бащински цвѣта, птички и набѣбналите низини. Нѣколко заруменѣли детски главички се показаха задъ сочните върши на младата гора. Минзухареви китки красѣха челца и плитки. Една пролѣтна пѣсень, издигна се, зазвѣнтѣ и се слѣ съ чуролика на сладкопойната чучулига.

Д. Кошева

КОЗИЧКИ

Хрусь, хрусь, козички,
съсь рошави брадички,
съсь извити рогчета
и съсь тънки крачета.

Хрусь, хрусь, козички,
ще ви карамъ въ горичка,
да хапнете тревичка,
да пийнете водичка.

Шѣтъ, шѣтъ, козички,
подскачайте, добрички,
че по тази пѣтека,
ще стигнеме егрека.

Ангелъ А. Илинкинъ

